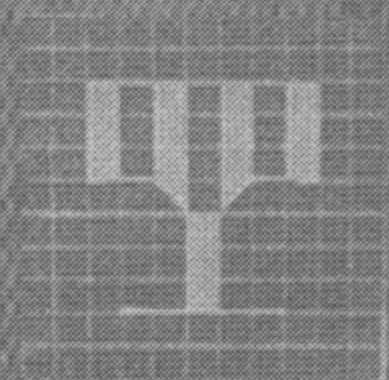

“SVEUČILIŠNA”

MJESTO ZA UČENJE ILI NEŠTO DRUGO

piše: Petra Sajko

Vrijeme je ispitnih rokova i doma se iz petnih žila trudim barem započeti nešto raditi, ali mi ne daju mira niti telefon (koji tada neprestano zvoni), niti TV (na kojem je baš sada super film koji jednostavno ne mogu propustiti), niti mama (koja zove da mi kaže šta se toga dana mora skuhati za ručak), a da o frendovima i ne pričam (oni baš svakog trena imaju vremena za kavu jer “do kraja mjeseca ima još fore”).

Tada prelazim na “Plan B”. Sveučilišna!!! Odlazim već rano ujutro (još su i pijetlovi mamurni), jer Sveučilišna je IN mjesto u gradu. Red je prije osam ko` da se dijeli crni kruh. To me u početku čudilo, nije mi bilo jasno o čemu se radi, ali danas shvaćam te očajničke pokušaje zauzimanja mjesta.

Vrata su zalokotirana, a osoba koja tamo radi u osiguranju vjerojatno se osjeća ko` sam Bog glavom i bradom. Nonšalantno, s osmjehom na licu dolazi otvoriti vrata, a vani se ljudi već počinju pomahnitalo ponašati. Zakon prirode i ovdje je na snazi. Oni veći šakama krče svoj put prema prvim redovima tako da nisam samo jedanput dobila laktom u rebra.

E, kada si jedanput unutra onda brzina i spretnost dolaze do izražaja. Trči, bacaj torbe gdje stigneš (skoro sve je dopušteno) i zauzimaj mjesto ispred garderobe. Tu moraš ostaviti sve svoje stvari. I ne daj Bože da uzmeš torbu odmah te vraćaju nazad!

Uzimam svoje “krpice” i polazim u potragu za tako traženim mjestom. Na većini stolova neke su knjige, a njihovim vlasnicima ni traga ni glasa. Kasnije sam skužila da je to metoda čuvanja mjesta za sutra. Pokupiš knjige s police i baciš ih na stol da izgleda kao da neko tu sjedi. Još riskiraš krađu pa ostaviš i olovku. E to sada zbilja izgleda kao mjesto na kojem se radi! Naravno vlasnici tih predmeta imaju tu privilegiju da mogu duže spavati. Kada dođu (oko 12 i kasnije) mjesto ih čeka. Jedina neugodnost koju moraju progutati je škrgutanje zubiju onih koji

su se digli u cik zore.

Mjesto sam našla na polukatu do kojeg dopiru zvukovi iz prizemlja, jer nije mi baš ugodno na gornjim katovima gdje se svaki zvuk tretira kao prijatna smrću. Ipak neki ovu pritajenu buku smatraju kao dopuštenja da pričaju na sav glas kao da su u zoološkom. To me jedanput natjeralo da s frendicom čak četiri puta promjenim mjesto, tražeći barem mrvicu mira. U vrijeme zimskih mjeseci kada vladaju svi mogući tipovi gripe pojave se oni koji naravno ne leže doma i liječe to, nego kašlju i šmrču šireći zarazu na sve strane.

Dečkima je pak najbolje. Djevojke (čula sam da su to one s ekonomije) samo čekaju tračak sunca, pa makar ono bilo i zimsko (to znači da je vani sigurno ispod nule) da pokažu noge, a one otpornije ne prezaju ni od majica koje pokazuju trbuh. Svega se tu može vidjeti. Ne moraš u Milano ili Pariz. Najnovija moda se isfurava na hodnicima knjižnice! I tako vam one šeću po svim katovima tražeći žrtvu koju će lagano smotati nekom inteligentnom spikom (ipak su u knjižnici). To vjerojatno pali!

Peti je pak kat rezerviran za kavu. Tamo vam neki provode cijeli dan! Valjda im je neugodno lagati starcima kad kažu “da će cijeli dan biti u knjižnici”. Naravno starci ne znaju da u knjižnici postoji mjesto na kojem možeš puno ugodnije provesti vrijeme. A kad ne položiš ispit!! E tek im onda nije ništa jasno. Po čitave dane visiš u knjižnici, a rezultata niotkuda! Kad bi oni znali...

To su vam uglavnom čari knjižnice. Prepuštam vam da i sami odete i vidite. Možda nađete ljubav svog života, a možda, ne daj Bože, date godinu.